

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto . . . . . K 10.—
 pol leta . . . . . „ 5.—
 četrt leta . . . . . „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 — Pri večkratni inserciji po dogovoru. —

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knafljeve ulice 5,
 I. nadstr., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Novodobni Martin Krpan.

Edini „paradni“ jezdec na „sijajnem“ katoliškem shodu v Ljubljani.

(Po sliki, naročeni za deželni muzej.)

Mučne sanje.

Končali so tisti „sijajni“ shod, kjer tisoč mulcev in mul je zbral grobar naš, ožlindrani njih gospod. Ni bil tam, kakor je mož meketal, ves narod mu v eno čredo zbran; še mulcev in ovnov, nedolžnih ovčic ne bilo mesarju za tržni dan bi dosti, če bi jih črni škric prodajal tako, kakor žlindro bil prodajal je za prav lep skupiček, prav lep skupiček, prav lep dobiček.

Glej, po tem shodu lepega dne pa nekdo pismo prinesel mu je. Prestraši se doktor in prebledi in v pismo rdeče prav plašno strmi. Oh, pismo mu rdeče tako govori oh, pismo mu rdeče takole preti: „Nas mladih, odločnih mož se je zbral lep zbor, da vsakemu, ki bi izdal naš tožni narod obmejni očito, fej, ali pa taktično zlobno skrito, pod frak da petdeset palic namesto sladkih in mastnih malic!“

Ožlindrani doktor prebere to vse in krikne: „Herein, Detektiv Štefe!“ Iz ust se peni, omamljen se prestrašen zgrudi na kanape, v omotici hudi možakar zaspil nemirno spanje slabe vesti.

Še v sanjah boji se palic, pesti prestrašen gleda fantome tri... Glej, prvi je Štajerec močen in čeden, glej, drugi Korošec je, hud in poreden, glej, tretji je mož na Primorskem doma, vsak pa debelo gorjačo ima...

Korošec se vzdigne, tako govori: „Poslušaj, nesrečni mešetar, me ti! Izdal si za plesnivi Beckov groš mi moje sinove, sinove teh mož. Zato te bomo pretepali zdaj, pretepali zdaj in na vekomaj!“

Že čuti polom svojih grešnih kosti, ko v sobo Štefe, detektiv, prihiti.

„Kaj vpijete, doktor, da vse vkup leti? Povejte, kaj groznega tu se godi?“

„Oj, nenadomestni ti moj detektiv, le malo, prav malo sem reva še živ! Glej, danes nekdo prihitel je, in rdeče mi pismo prinesel je. Oh, pismo mi rdeče tako govori, oh, pismo mi rdeče takole preti: „Nas mladih, odločnih mož se je zbral lep zbor, da vsakemu, ki bi izdal naš tožni narod obmejni očito, fej, ali pa taktično zlobno skrito, pod frak da petdeset palic namesto sladkih in mastnih malic!“

Iz ust sem se penil, omamljen se kar znak sem zgrudil na kanape. Poslušaj! Videl fantome sem tri, vihteli so šibe, grozili s pestmi. Bil prvi je Štajerec, močen in čeden, bil drugi Korošec je, hud in poreden, bil tretji je mož s Primorskega, kričali so vsi: „Le dajmo ga!“

Oj, v pravem času, preljubi Štefe, prinesle so te urne pete! Grozil mi je že nečasten pogin, čeprav le v sanjah! Nad sto bolečin! Rešitelj, ljubi moj detektiv, na tu za cigare imaš en cif!“

Gosp. Otrobar govori.

Vsaka stvar o svojem času, je dejal modri Salomon.

Ako je v pasjih dneh vroče, se ne jezim prav nič. Jezi me pa, da moram sedaj v septembru proti svojemu proračunu rabiti toliko robcev in piti toliko brizganca.

Človek ljubi red. Za mladih let me ni jezilo, ako se je smukalo okoli mene kako brhko dekle; ako pa mi pomežika katera zdaj, potem takoj vem, da je „blago, od farške gospode odloženo“ in da je še dolžna vožnjo v Rim, ali pa se pripravlja na tako romanje in bi rada dobila spremljevalca. Za take budalosti pa se mi zdi že prepozno in — preveč soparno.

Vse o svojem času! Tako so rekli tudi gospodje, ki so priredili III. katoliški shod. Proti koncu meseca avgusta imajo namreč duhovniki bero že v bisagi, kmetje imajo še nekaj klobas, otava je pod streho, krave so se otelile in farške kuharice — imajo tudi rade par dni počitnic, da se jim ni treba neprestano vrteti okoli živega ognja v kuhinji.

Udeleženci so imeli le taka prenočišča, kjer so se odevali z grabljami; res ne bi bili mogli izbrati pripravnejšega časa. Mene seveda ni bilo blizu, ker sem poleti najrajši v kleti ali pod kostanji, pozimi pa pri peči.

O ruskem caru so poročali, kako je pogumen in da se ne boji ne bomb ne

revolverjev. Meni pa se le zdi, da mu je tesno pri srcu, odkar nosi jeklen oklep nad srajco.

Dolgo je vabil nemški cesar k sebi svojega oholega strica, kralja Edvarda. Sedaj se mu je vendar izpolnila srčna želja. Viljem pa je tudi tako strastno objel strica Edvarda, da mu je zbil klobuk z glave. Kralj Edvard je odgovoril: „Saj vem, da me imaš rad, zato pa tudi tako naglo pomnožuješ svoje vojno brodovje!“

„Vsem ne moreš ustreči!“ je rekel grof Goluchowski, ko je čital, da so mohamedanci in pravoslavni iz Bosne in Hercegovine brzojavno pozdravili turškega sultana ter ga prosili, naj obdrži in čuva svojo suvereniteto nad Bosno in Hercegovino. Prihodnji teden pa bomo brali uradna poročila, da se je vse prebivalstvo brez razlike vere klanjalo Avstriji. No, sicer pa zahteva to vljudnost. In v srce se človeku ne vidi prav niti z Röntgenovimi žarki.

Med slovenskimi poslanci poznata vljudnost le dr. Rybář in Vovšek, ki sta se opravičila zaradi odsotnosti na katoliškem shodu. In „Slovenec“ je imponirala ta vljudnost, dokler ni dr. Rybář poslal pojasnila v „Narod“, Vovšek pa je enako pozdravil nemškutarsko slavlje ob otvoritvi mostu v Brežicah.

Gospe tercijski.

Oh, dobro jutro, gospa Bobek, kam pa vendar tako hitro?

— Dobro jutro, gospa Treska! Ne morete mi verjeti, kako se mi mudi na šišensko postajo. Romat grem malo na Brezje. Svakovi teti so namreč operirali na nogi kurje oko, pa me je naprosila, naj se grem zahvalit na Brezje, ker se je posrečila operacija. Veste, teta bi bila šla sama, pa še vedno ne more obuti čevlja. Če bi pa odlašala, bi ji zopet zrastle kurje oko.

— No, ste pa res dobra duša, gospa Bobek; pa pomolite še zame, da bi mi mož kupil nov klobuk. Pa kako da greste, gospa Bobek, že tako zgodaj romat in kar sami?

— Oh, veste, gospa Treska, v tržaškem „Novem listu“ sem brala, da koristi romanje ženski le tedaj, ako čez noč ne ostane z doma; tudi pišejo, ženske ne smejo romati z moškimi Marijinimi družbami. Duhovni gospodje morajo že vedeti, zakaj. Saj smo pa tudi res v vedni nevarnosti.

Gospa Treska, saj me razumete. Naj se na vlaku še tako stisnem v kot, vedno se me še kdo dotika.

— Oh, saj me ne boste napačno umeli, gospa Bobek, pa meni se zdi, da na navadni klopi v vlaku ne more nihče zraven vas tako sedeti, da bi se vas ne dotikal.

— Kaj bi vam zamerila, gospa, Treska, saj vem, da govorite kot dobra prijateljica. Kolikor je mene več na svetu, je pa vas več proti nebesu.

— Rada vas gledam in poslušam, gospa Bobek, pa vendar ne bi imela rada, da bi zaradi mene zamudili vlak. Z Bogom tedaj, gospa Bobek!

— Z Bogom, gospa treska! Res, hiteti moram. Oh, kdo vam je pa naredil tako lepo bluzo? Lahko si kupujete za bluzo tako drago blago, ker vam ni treba niti pol metra.

— Ej, kako se mi laskate, gospa Bobek. Pa je le še lepši vaš pas. Kar izgublja se med prsmi in boki. Pa ste res

čarobni. Ni čudno, da se vam ni varno voziti z Marijinimi fanti. Ti imajo posebno dobre oči za kaj takega. Pa kaj vam moram reči, gospa Bobek. Pazite na vsakega moškega, ki sede k vam, zakaj lahko bi imel britev s seboj. Saj ste že v tistih letih, ko po katoliških načelih ni ženske več škoda, ako ji kdo prereže vrat.

— Hvala, gospa Treska! Boga zahvalite, da ste že v tistih letih, ko se ženski ni treba več bati ne moških ne britev. Sedaj pa moram res hiteti, vlak že piska!

Pa z Bogom, gospa Bobek. Kaj boste pa kaj kuhali za večerjo. — Nič. Otrokom prinesem odpustkov, zame bo pa že še kaj ostalo od obeda.

— Pa z Bogom, gospa Bobek, le hitite! Se pa pogovoriva zvečer še kaj. Jej, skoraj bi vas bila pozabila vprašati, ali imajo pri frančiškanih rano mašo še zmeraj pater Kaponastran?

— Ne vem. Jaz pa že rajši gledam patra Hudoklina. To so vam gospod! Pravijo, da imajo tudi na Brezjah gospoda, ki jim je popolnoma podoben po kuti. Zato pa ne smem zamuditi prve maše. Z Bogom!

Pehtranovi štruklji, kislarepa in liberalni zmaj.

(Črtica iz življenja presvetlega kneza in pastirja.)

Višji pastir Anton Malaremedura je že vse jutro nervozno tekal po svoji palači, tolkel po mizi in govoril sam s seboj čudne latinske stavke.

Če je prišel kdo izmed njegove služinčadi blizu, je kar zapihal kakor užaljen muc. Ni torej čuda, da so se poskrili njegovi posli in gledali „presvetlega“ izza temnih kotov in zmajevali z glavami.

Naposled je zagrabil velik težak dežnik in odšel po stopnicah. Njegovi sužnji so si oddehnili in prilezli iz svojih skrivališč kakor ščurki, ko se naredi tema.

Počasi se je približal kuhar strežniku in ga vprašal kaj da je danes presvetlemu Tonetu.

„E, kaj“, mu je odgovoril, „duhovniki-eksorcisti imajo danes veliko posvetovanje, kako bi izgnali iz slovenskega naroda liberalnega zmaja, od katerega je obseden“.

„Ježeš no“, mu je odvrnil kuhar, „potem pa pride Tone zelo slabe volje domov, ker se tega zmaja ne prime nobena blagoslovljena voda. Da ga spravim malo v dobro voljo, skuham mu za kosilo pehtranovih štrukljev, dobro zabeleženih in potresenih z ocvirki, takih štrukljev, da se bodo kar tresli v skledi!“

Kuhar je smuknil v svoje kuhinjsko kraljestvo, strežnik pa na hodnik.

Zvonilo je ravno opoldne, ko je stopil Malaremedura s čepico v roki v svojo obednico. Strežnik je hitro zginil,

dokler je Tone še molil angelsko češčenje in ga ni mogel zmerjati. Ko se je presvetli Tone po molitvi prekrizal in hotel v svoji slabi volji rentaciti, je pa kuhar prinesel zvrhano skledo lepih, tresočih se štrukljev, zabeljenih z velikimi ocvirki, da jih je bilo veselje gledati.

Presvetlemu se je razjasnil jezni obraz, požrl je parkrat sline prav na glas, potem pa skoraj prijazno namignil kuharju, naj se pobere. Tone je nasadil vrhnji, največji štrukelj na vilice; že ga je hotel nesti v usta, kar je postal melanholičen. Položil je štrukelj na krožnik, se malo zamislil, potem pa padel na obe kolena in začel moliti: „Čutim razsvetljenje od zgoraj, kakor sem ga čutil pred vsemi svojimi velikimi deli. Vem, da je to tvoje navodilo, sveta Katarina, ki te častim najbolj izmed vseh svetnic. Ti si mi vdihnili idejo, da naj podpiram konsumna društva, da prirejam božja pota v Lourdes, v Rim in v Palestino, da zidam zavode sv. Stanislava in prirejam slovenske katoliške shode. Tudi zdajle čutim, kaj hočeš! Priredim naj veliki katoliški shod — in liberalni zmaj mora poginiti. Krasna ideja! Laudabo te in aeternum . . .“

In Malaremedura je drsal po obeh kolenih skozi vse sobe in molil na glas: „Veni, sancte spiritus, reple tuorum corda fidelium . . .“ Z živo pobožnostjo je ponavljal in naglašal besede: „Reple tuorum corda fidelium, reple, reple, reple!“ Kuhar pa, ki je slišal Toneta tako vzdihujočega, si je mislil, da zahteva

presvetli knez in pastir — **repe**. In prinesel je škofu veliko skledo najboljše kisle repe, ki se je kaj imenitno prilegala pehtranovim štrukljem, dobro zabeljenim z mastnimi ocvirki.

Presvetli Tone je od veselja udaril po mizi, se useknil in tako pridno segal po štrukljih in repi, da je za par minut celo pozabil nevarnega liberalnega zmaja.

Lajik.

Modrijani v Dragi.

Občinski odborniki v Dragi na kočevski meji so sami potomci Arminija in Thusnelde. To nam pričajo že imena „von ganzen Gemeindeausschussmitgliedern“: France Čap, Janez Erjavec, Janez, Jože in Tone Ješelnik, Janez Malnar, Juri Mihelič, Janez in Juri Poje, France Turk in France Vesel.

Vsi ti celi odborniki nameravajo v kratkem izdati slovnico klasične nemščine, kakršno govore v Kočevski Dragi, in imenovati dež. predsednika Schwarza za častnega člana, ker ima ta gospod največ zaslug za to, da ne pogine pristna germanska kri v Dragi.

Od kosmatega dobička

katoliškega shoda so dovolili zlahtna klerikalna gospoda tele nagrade in podpore.

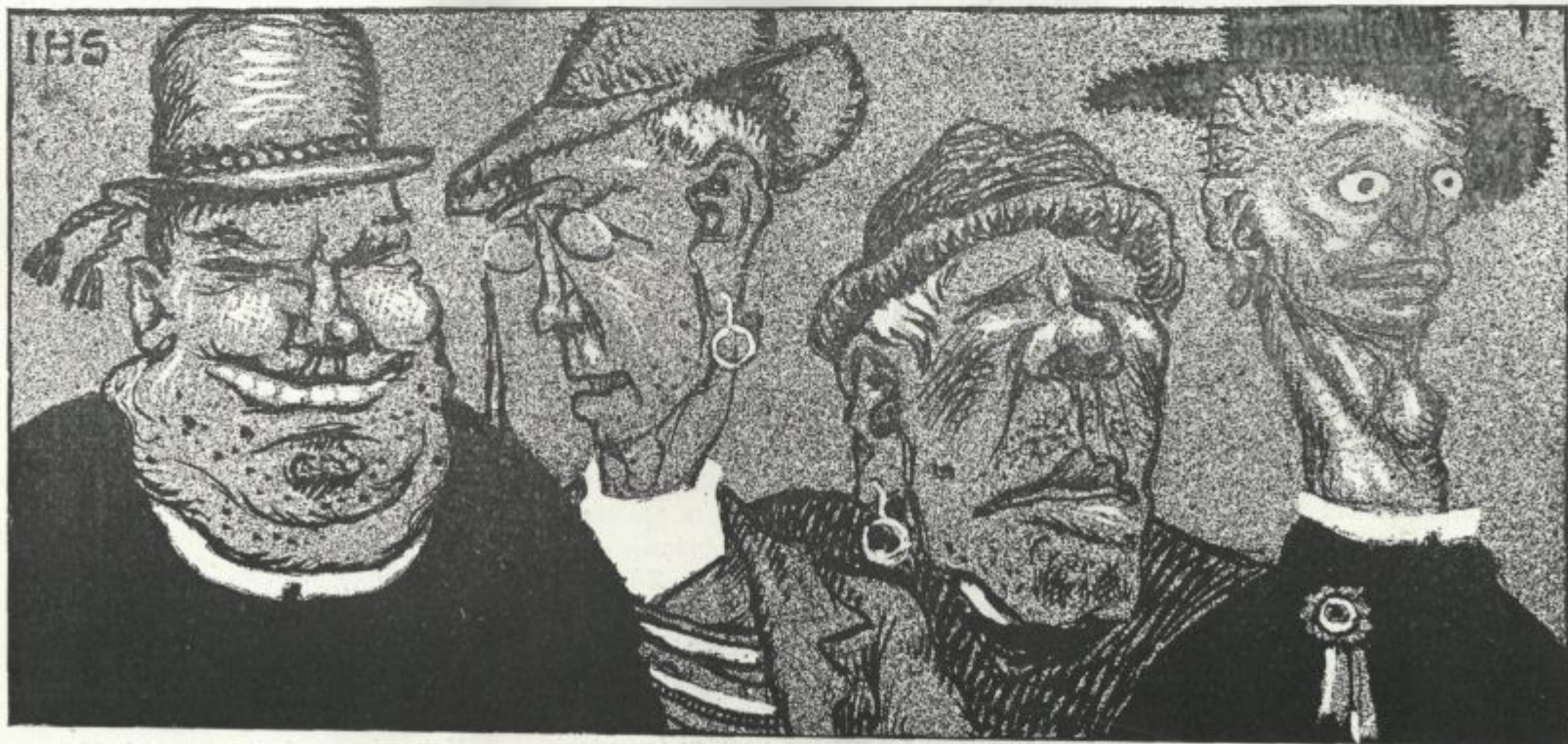
1. Odboru za dr. Sušteršičev spomenik pred Šenkavžem (prvi prispevek) 600 K 00 v
2. Šukljetu za nov frak 55 „ 00 „

3. Panganet-Matildi za razširjevanje katoliške morale med vojaki . . . . . 50 „ 00 „
  4. Gostinčarju in tov. za pogumno nastopanje . 260 „ 00 „
  5. Župniku J. Hudoroviču iz Hribov povodom romanja njegove kuharice v Rim 350 „ 00 „
  6. Mladeničem katoliškega izobraževalnega društva na Mirni za nabavo nožev in sekir . . . . . 100 „ 00 „
  7. Dr. Mauringu povračilo stroškov v pravdi za sv. vero . . . . . 1500 „ 00 „
  8. Raznim dobrodelnim družbam . . . . . — „ 70 „
  9. Vodstvu abstinentov v ljubljanski tobačni tovarni sod ruma za . . . . . 84 „ 17 „
  10. Rabuzi, kaplanu v Skalajah, za popravljane resnice v „Slov. Narodu“ . 50 „ 00 „
  11. Marijinim devicam v Ljubljani za višnjeve podveze . . . . . 50 „ 00 „
  12. Župniku Brencetu v Preski za neumorno tolaženje svojih bližnjih . . 400 „ 00 „
  13. Dolenjcem, prizadetim po toči . . . . . — „ 13 „
- Skupaj . . . . . 3500 K 00 v.

Pod zap. št. 5, 7 in 12 navedene svote so dovolili le s pogojem, da jih obdarovani v teku četrta leta podvojene izžamejo iz ljudstva ter jih pošljejo z avdom sv. Stanislava pri Št. Vidu.

A. Z.

Nekoliko „cvetov“ vernega naroda.

To je armada, ki mora imponirati že po svojem številu. A več nego število, je duh teh mož, ki sedaj kot dozoreli, zavedni možje nastopajo mirno in odločno za svoje ideje.

Kdo se poniža, če pride tja, kjer je izbran cvet vernega naroda!

„Slovenec“.